

1

Rugpjūčio 8 d. 9:09 val.

Užtruksime tik dvidešimt minučių.

Taip pasakiau sau taryt pabudusi. Tik dvidešimt minučių. Susitiksiame banko automobilių aikštelėje, įeisime vidun, įnešime pinigų, ir bus nejauku, *labai* nejauku, bet užtruksime ne ilgiau kaip dvidešimt minučių.

Galiu tiek išgyventi savo buvusio vaikiną ir naujosios merginos draugijoje. Galiu išverti nejaukumą. Juk esu tikra *čempionė*.

Net nupirkau spurgų, vildamasi jomis užglaistyti padėtį po vakar netikėtai nutrauktos meilės scenos, – žinau, pernelyg optimistiškas požiūris. Suprantu, kad kepta tešla visko neištaisys, bet vis tiek. Visi mėgsta spurgas. Ypač gardintas pabarstukais... arba šonine. Arba abiem. Taigi, prigriebiau spurgų ir kavos, nes ryte negavusi kofeino Airisė pavirsta plėšriuoju grizliu, todėl, be abejo, vėluoju. Privažiavusi prie banko, matau juodu manęs jau laukiančius.

Vesas stovi išlipęs iš sunkvežimio, aukštas, šviesiaplaukis, atsirėmęs į atvirą priekabą, šalia pasidėjęs banko voką su praėjusį vakarą surinktais grynaisiais. Airisė sėdi ant „Volvo“ kapoto, vilki akvarelinėmis spalvomis margintą suknelę, nuo kaktos svyrančios garbanos siūbuoja jai žaidžiant su žiebtuvėliu, rastu ant geležinkelio bėgių. Dievaži, vieną dieną ji tikrai padegs savo ševeliūrą.

– Vėluoji, – papriekaištuoja Vesas, vos tik išlipu iš automobilio.

– Prigriebiau spurgų.

Tiesiu Airisei kavą ir ji strykteli nuo kapoto.

– Ačiū.

– Gal tiesiog greičiau viską užbaikime? – siūlo jis.

Į spurgas net nežvilgteli. Man sutraukia skrandį. Ne jau vėl grįžtame prie to paties? Kaip po *visko*, kas įvyko, galime vėl grįžti prie to paties?

Kiečiau suspaudžiu lūpas, stengiuosi nuslėpti susierzinimą.

– Gerai. – Padedu spurgų dėžutę atgal į automobilį. – Eime. – Čiumpu voką nuo priekabos.

Bankas ką tik atidarytas, tad prieš mus eilėje stovi tik du lankytojai. Airisė pildo įmokos kvitą, aš laikiu eilėje, Vesas stovi už manęs.

Eilė pajuda kaip tik tą akimirką, kai prie manęs prieina Airisė, paima iš rankų voką ir dedasi jį į rankinę. Tada atsargiai dirsteli į Vesą, paskui vėl į mane.

Prikandu lūpą. Dar kelios minutės.

Airisė atsidūsta.

– Klausyk, – kreipiasi į Vesą, dėdamasi rankas ant klubų. – Suprantu, kad apie tai sužinojai ne pačiu maloniausiu būdu. Bet...

Ji nespėja užbaigti sakinio – Airisę pertraukia.

Ne Vesas.

Ne, ją pertraukia priešais mus stovintis vyrukas. Jis kaip tik šią akimirką nusprendžia išsitraukti ginklą ir pradėti banko apiplėšimą.

Pirmoji į galvą šauna tokia mintis: *šūdas!* Tada šmėsteli antroji: *gulkis ant žemės.* Galiausiai trečioji: *mes visi mirsime, nes užtrukau laukdama spurgų su šonine.*

2

9:12 val. (15 sekundžių nelaisvėje)

Plėšikas – baltasis, maždaug šešių pėdų ūgio, ruda striuke, juodais marškinėliais, raudona beisbolo kepurėle, blyškiomis akimis ir antakiais – surinka: GULKIT ANT GRINDŲ! – žinote, taip, kaip daro bankų plėšikai. Visi puolame ant grindų. Tarsi būtume marionetės, o jis būtų staiga nukirpęs mus ant kojų laikančias virveles.

Sekundę negaliu kvėpuoti – skrandyje, krūtinėje ir gerklėje jaučiu plečiantis baimės gumulą. Jis degina ir gniaužia minkštuosius audinius, noriu kosėti, bet bijau atkreipti jo dėmesį.

Visada baisu į save atkreipti jų dėmesį. Žinau, nes man tai – ne pirmas kartas. Nors niekada neteko atsidurti banke apiplėšimo įkarštyje, kartais susimąstau, kad gimiau fronto linijoje aplink šaudant pabūklams.

Kai į jus nukreipia ginklą, tikrovėje viskas vyksta kiek kitaip, nei vaizduojama kino filmuose. Per pirmas kelias sekundes drąsos nelieka nė lašo. Iš pradžių iš baimės ima kratytis kūnas, būna taip *baisu*, kad esi gatavas prišlapinti kelnes. Jaučiu, kaip Airisė spaudžia ranka manąją, dreba it epušės lapas. Noriu paimti ją už rankos, nuraminti, bet sustabdau save. O jei jis pagalvos, kad siekiu ginklo? Juk Klir Krike ginklus nešiojasi kone visi, nuo jauno iki seno. Negaliu rizikuoti.

Šonu jaučiu, kaip įsitempia šalia gulinčio Veso raumenys, per sekundę suvokiu, kodėl. Jis ruošiasi šokti ant plėšiko – toks, žinokite, yra mano *eks*. Karštakošis visada jaučiasi didvyris, o atsidūręs kebliose situacijose priima *ypač* netikusius sprendimus.

Šį kartą ryžtuosi krustelėti. Privalau, nes kitaip Vesas prisiprašys kulkos. Sugriebiu jo šlaunį ir suleidžiu nagus į odą ten, kur baijasi šortai. Jis pasuka galvą į mane, o aš žvelgiu į jį maldaujančiu žvilgsniu: *nedrįšk to daryti*. Įnirtingai purtau galvą ir dar kartą reikšmingai į jį pažvelgiu. Jis nustebęs kilsteli antakius, beveik girdžiu jį prieštaraujant: *bet, Nora...*, tačiau galiausiai mano skvarbaus žvilgsnio nugalėtas vėl visu kūnu priglunda prie grindų.

Viskas gerai. Viskas gerai. Kvėpuok. Susikaupk.

Plėšikas. Jis rėkia ant kasininkės. Kasininkė – ne jau tik viena? kodėl tik viena? – vidutinio amžiaus šviesiaplaukė su akiniais ant grandinėlės. Mano smegenys įsitempia, stengiuosi išsiminti detales, kurių galbūt prireiks vėliau.

Jis rėkia kažką apie banko valdytoją. Sunkiai girdžiu, nes kasininkė visu balsu *rauda*. Jai dreba rankos ir rausta skruostai, galvą gulda, ji nespėjo nuspausti po stalu įmontuoto pavojaus mygtuko, nebent per stebuklą tai padarė netyčia. Stovint priešais į veidą nukreiptą ginklą ją pakerta visa nustelbianti panika.

Negaliu jos kaltinti. Niekada nežinai, kaip reaguosi, kai kas nors išsitrauks ginklą.

Nė vienas iš mūsų trijulės dar nenualpo, todėl nusprendžiu, kad mums dar pakankamai gerai sekasi. Kol kas. O tai jau šis tas.

Tačiau, žvelgiant į bendrą vaizdą, kasininkė, kaip galima mūsų gelbėtoja, atkrenta. Šerifas nepasirodys tol, kol kas nors nenuspaus pavojaus mygtuko. Nukreipiu žvilgsnį dešinėn, kiek tik pajėgiu, per daug nejudindama galvos. Gal kur nors slepiasi dar vienas

kasininkas? Kur apsaugos darbuotojas? Ar apskritai šiame filiale yra apsaugininkas?

Už nugaros išgirstu žingsnius. Įsitempiu, o Airisė vos girdimai atsidūsta. Stipriau spusteliu jai ranką, tarsi prisilietimu galėčiau nuraminti. Tačiau netoliese šmėžuojant ginklui nedaug ką tepadarysi.

Telieka laukti. Žingsniai už nugaros greitėja. Tas, kas eina, prašmėžuoja pro šalį, pakeliu akis ir matau į priekį lanku žingsniuojantį vyruką, rankoje jis laiko nupjautavamzdį. Jaučiu, kaip ima virpėti krūtinė, persmelkia siaubas, ima tąsyti blogulys. Plėšikas ne vienas. Jie dviese.

Du plėšikai. Abu baltaodžiai. Švariais džinsais, sunkiais batais. Juodais marškinėliais be logotipų.

Nuryju seilę ir nejučia spragteliu liežuviu, burna išdžiūvusi kaip dykuma, o širdis šoka stepą tokiu ritmu: *Mes visi mirsim! Po galais, mes visi mirsim!*

Delnai prakaituoja. Sugniaužiu rankas – Dieve, kiek laiko praėjo? Dvi minutės? Penkios? Laikas slenka juokingai lėtai, kai guli prisispaudęs prie grindų, o tau priešais akis mosikuojama ginklu, – taip maštai ir pirmą kartą pagalvoju apie Li.

Ak. Li.

Manęs negali nušauti. Sesuo mane užmuš. Bet prieš tai išsikels gyvenimo misiją – sumedžioti tą, kuris atėmė man gyvybę. O kai turi misiją, Li kelia siaubą. Kalbu iš patirties, nes kai buvau dvylikos, ji atskyrė mane nuo mamos sukurpusi tokią suktą ilgametę aferą, kokios net pačiai Sukčių Karalienei nepavyko perprasti. Dabar ji sėdi kalėjime... Mama, ne Li.

Ir aš padėjau ją ten įkišti.

Negaliu leisti, kad mane užvaldytų baimė. Turiu išlikti rami ir rasti sprendimą. Susidūriau su problema. Jei nori išspręsti problemą, reikia ją kruopščiai išanalizuoti.

Kai įėjome pro duris, kas dar, išskyrus kasininę, buvo banke? Galvoje imu atsukti įvykius. Eilės priekyje stovėjo moteris. Pradėjęs rėkauti, Raudonkepuris ją nustūmė šalin. Dabar ji guli ant grindų man iš kairės, jos rankinė numesta per trisdešimt centimetrų nuo manęs. Pilkakepuris atėjo mums iš paskos. Matyt, prieš tai sėdėjo laukiamajame.

Man nudiegia paširdžius, kai prisimenu, kad prieš tai mačiau ten sėdint dar vieną žmogų – vaiką. Dabar negaliu pasukti galvos ir pažiūrėti, kur atsidūrė mergaitė, bet įėjusi į pastatą trumpai į ją dirstelėjau.

Galėtų būti dešimties, vienuolikos metų. Ar ji eilės priekyje stovėjusios moters dukra? Gali būti.

Tačiau aš matau moterį, o ji net nežvilgtelėjo vaiko pusėn.

Skaičiuojam. Penki suaugusieji arba beveik suaugusieji. Vienas vaikas. Du banko plėšikai. Mažiausiai du ginklai, gal ir daugiau.

Nieko gero nežadantys skaičiai.

– Mes norime patekti į rūsį. – Raudonkepuris toliau kaišioja pistoletą kasininkei prie veido, tačiau jo pastangos bevaisės. Moteris tik dar labiau gąsdinasi, ir jei jis nesiliaus mosavęs ginklu...

– Nerėk, – pirmą kartą prabyla Pilkakepuris.

Jo balsas kimus, bet ne todėl, kad bando tyčia jį keisti, tiesiog toks yra. Tartum ilgi gyvenimo metai būtų išplėšę vyrukui visus vidurius ir palikę tik šią balso užuomazgą. Raudonkepuris akimirksniu atsitraukia.

– Atjunk kameras, – įsako Pilkakepuris.

Anas vikriai perbėga per banko vestibulį už kasos aparatų, nukerpa apsaugos kamerų laidus ir klusniai grįžta prie Pilkakepurio.

Pajuntu Airisės niuktelėjimą. Ji stebi juos taip pat atidžiai, kaip ir aš. Niukteliu jai atgal, kad žinotų, jog ir aš viską matau.

Nors Raudonkepuris ir pradėjo apiplėšimą, greitai sumetu, kad pagrindiniu smuiku čia griežia Pilkakepuris.

– Kur Freinas? – klausia jis.

– Jo dar nėra, – atsako kasininkė.

– Ji meluoja, – pašaipiai išsiviepia Raudonkepuris. Bet apsilaižo sukepusias lūpas. Ši mintis jį išgąsdina.

Kas tas Freinas?

– Eik, patikrink, – įsako Pilkakepuris.

Raudonkepurio batai praeina pro mus ir dingsta iš vestibulio.

Įsitikinusi, kad jo nebėra mano regos lauke, o Pilkakepurio dėmesys vis dar sutelktas į kasininkę, pasinaudoju proga ir pasuku galvą dešinėn. Mergaitė guli pasislėpusi po kavos staliuku laukiamojo vidury, iš toli matau, kaip tirta iš baimės.

– Vaikas, – sušnabžda man Vesas, neatitraukdamas akių nuo mergaitės.

Žinau, – ištariu be garso. Norėčiau, kad ji pažvelgtų man į akis, kad galėčiau žvilgsniu ją bent kiek apraminti, tačiau ji guli prispaudusi veidą prie bjauraus rudo kilimo.

Žingsniai. Baimė sukyla krūtinėje, kai girdžiu grįžtant Raudonkepurį.

– Valdytojo kabinetas užrakintas.

Jo balse girdžiu panikos gaidelę.

– Kur Freinas? – vėl kasininkės klausia Pilkakepuris.

– Jis vėluoja! – proverbsniais sucypia moteris. – Turėjo pasiimti Džudę, kitą mūsų kasininkę. Jos automobilis neužsivedė. Jis vėluoja.

Kažkas nepavyko. Kad ir ką jiedu buvo suplanavę, susimovė jau pirmame žingsnyje. O mano patirtis rodo, kad susimovę žmonės paprastai daro viena iš dviejų: bėga arba dvigubina pastangas.

Akimirką galvoju, kad jie bėgs. Kad apsiribosime naktiniais košmarais ir prisiminimais apie nuotykį, kuris mums visą gyvenimą užtikrins aplinkinių dėmesį vakarėliuose. Tačiau netrukus mano viltys žlunga.

Jaučiuosi tarsi stebėdama sulėtintą kiną. Atsidarius banko durims į vidų įeina apsaugininkas, kurio prieš tai pasigėdau, abiejose rankose jis nešasi vienkartinius puodelius su kava.

Jo padėtis beviltiška. Raudonkepuris – impulsyviai, drebančiomis rankomis, netikėtai išgąsdintas – iššauna iš pistoleto apsaugininkui nespėjus iš rankų paleisti latės ir griebtis elektrošoko lazdelės.

Puodeliai krenta ant grindų. Apsaugininkas susmunka. Jam iš peties srūva kraujas – dėmė ant uniformos vis ryškėja ir kas sekundę plečiasi.

Paskui veiksmas vyksta itin greitai, tarsi verčiant knygelę su judančiais paveikslėliais. Tik dabar vaizdas įgauna nepaneigiamo tikrovės kumo. Kol niekas nenuspaudžia pistoleto gaiduko, visada išlieka bent menkutė tikimybė, kad viskas dar gali susiklostyti gerai.

O paskui? Tokia tikimybė išgaruoja.

Apsaugininkui griūvant ant grindų, kažkas – kasininkė – išgąstingai šūkteli. Vesas metasi prie manęs ir Airisės, užstodamas mūvi visu kūnu, visi raizgomės į vieną kamuolį, kol tampame kojų ir rankų, baimės ir įžeistų jausmų, kuriuos dabar pats laikas atidėti į šalį, mišraine... o aš?

Džinsų kišenėje apčiuopiu mobilųjį. Nežinau, ar dar turėsiu tokią progą. Atsargiai jį išstumiu, Pilkakepuris keikiasi, eina pro mūsų susivijusius kūnus nuginkluoti apsaugininko ir įniršęs staugia ant Raudonkepurio. Vesas guli užspaudęs mano ranką, todėl vos pajėgiu ją pajudinti, bet, laimei, pavyksta surinkti ir išsiųsti žinutę Li.

Alyvuogė. Aštuonios raidės. Tikrai ne mėgstamiausias mano maistas. Botaniškai vaisius, kaip ir pomidoras.

Ir galbūt raktas į mūsų laisvę. Kiek su seserimi esame pažįstamos, naudojame šį žodį kaip pavojaus signalą viena kitai pranešti apie nelaimę. Esame merginos, kurios iš anksto ruošiasi audroms.

Li ateis manęs. Mano sesuo visada ateina.

Ir atsiveda visą kavaleriją.